

Jak jsem se učil kitovat v Egyptě

Na konci března jsem jel ráno pracovně do Tábora. Během cesty mi zavolala moje nadřízená, abych se zastavil v Praze na centrále, že se mnou potřebuje něco probrat. Na můj dotaz co se děje, přišla dokola stejná odpověď: „Přijed' do Prahy.“ Celou cestu mi v hlavě šrotovalo, za co dostanu výpověď a pořád mě nic nenapadlo. V jednu hodinu už jsem jel domů s podepsanou dohodou o ukončení pracovního poměru a přemýšlel, co budu dělat dál. Moje možnosti byly v tu chvíli díky dohodnutému odstupnému téměř neomezené. Přemýšlel jsem, kam vezmu své dva kluky na dovolenou.

Nakonec jsem se rozhodnul jet sám. Užít si samoty, sluníčka, moře, all inclusive, přečíst si spoustu knížek a naučit se kitovat. Jednoduše na všechno a všechny zapomenout. Měl to být první týden pro sebe, po mém rozvodu. Kdy jindy než po ztrátě práce?

Mám několik přátel, kteří podlehli kouzlu kitování a ti mě neustále přemlouvali, ať s nimi jedu kitovat. Jaká je to paráda, prohánět se po moři vysokou rychlostí, létat vzduchem a dělat různé triky. Miluji tenhle freestyle, ale vím, jak těžké je jezdit na úrovni, která by mě uspokojovala. Jen tak se vozit, to není nic pro mě. Takže jsem to vždycky vzdal dřív, než jsem to zkusil. A teď přišla moje příležitost: „Kdy jindy se to naučit než teď?“ A tak jsem vyrazil směr Egypt. Hurá do Hurghady, do ráje kitingu.

Na cestu jsem si přibalil několik knížek. Mezi nimi i Svět bez stížností k zpříjemnění čekání na letišti. Odlet byl z Prahy v jednu třicet v noci, takže většina pasažérů už před odletem byla díky pozdní hodině dost nervózní. Ve chvíli, kdy nám oznámili, že let bude mít zpoždění jednu hodinu se v odletové hale spustila salva stížností, což byl výborný kontrast k mojí knížce.

Vrcholem byl pán, kterému nešel obsloužit automat na sendviče, kdy po vhození padesáti koruny neuměl automat správně obsloužit a začal se rozčilovat, že český národ jsou samí zloději a jak je všechno na „prd“. Hlavou mi běžela myšlenka, proč si stěžuje na Čechy, národ zlodějů, když sám je Čech. Moje knížka slavila první úspěch. V řadě za ním stála malá holčička, která mu automat obsloužila a pán dostal svoji bagetu. Když ji vyndával z automatu, mumlal si pro sebe, jak je na „hovno“, když nic nefunguje.

Po nástupu do letadla, který byl cca o hodinu déle než původní letový plán, a my se těšili na vzlet směr Egypt, nám pilot oznámil, že budeme muset ještě provést nějaké kontroly na křídle, abychom mohli bezpečně vzlétnout. Vlna nadávek směrem k letovému personálu byla neuvěřitelná. V duchu mi běželo, jak je skvělé, že nejprve prověří všechny možné závady, než vzlétneme. A hlavně, jestli budu v Egyptě ve čtyři nebo v pět ráno, mi bylo úplně jedno. Měl jsem, co číst, jíst a pít. A raději bezpečně odletím, než abych si někde vyzkoušel pocit z nouzového přistání. Jeden stometrový propad v turbulenci mi v životě už stačil.

Po příletu do Egypta mě uvítal nádherný hotel, krásná pláž, výborné jídlo a skvělý záliv na kitování. První den po příletu bylo mým plánem užít si sluníčko, moře a vyzkoušet, jak chutná egyptské pivo. Během chůze hotelovým komplexem směr pláž mi neunikly zvědavé pohledy manželských párů, důchodců a mileneckých dvojic, které

zkoumaly, jestli ten kluk opravdu přijel sám. Musím říct, že jsem si to užíval. Kromě číšníků říkajícím o jídlo a pití, jsem první den nepromluvil s nikým ani slovo. Bylo neuvěřitelné, jakou jsem prožíval vnitřní pohodu ze samoty a pocitu spokojenosti. Četl si knížku, opaloval se, koupal se v moři, chodil po pláži a někdy po poledni si dal první pivo. Seděl jsem na sluníčku a pozoroval lidi kolem sebe. Poslouchal jejich rozhovory a přemýšlel, co asi v civilním životě dělají, čím se živí, odkud jsou. Pozoroval, jak se jednotlivé národnosti liší svým chováním. Někdo nosí ponožky do sandálů, jiní se módí jak do divadla. Jedno jsme však měli společné. Užít si all inclusive. Doma běžně večeřím jeden talíř a někdy nějakou sladkost. Tady nebyl problém jich zvládnout přes deset a o sladkostech, se raději bavit nebudu. Polední: „One beer, please“, po deseti kolech vystřídal odpolední: „Rum with coke, please,“ následováno večerním: „rum with coke and one beer, please.“ Tohle spojení zvládali všichni.

Den pro mě skončil ve tři hodiny ráno po tom, co jsem si dal na sluníčku několik desítek dvou deckových piv, pár kol s rumem a šel si na místní diskotéku užít večer. Ráno po probuzení mi v „žíle“ kolovalo ještě něco přes jeden a půl promile. Ideální stav jít se učit kitovat.

Šel jsem do školy kitování, která byla u hotelu. Uvítal mě egyptský típek, kterému bylo okolo třicítky. Na můj dotaz, kolik hodin si mám zaplatit, abych se naučil kitovat. Říkal, že normálně je to okolo dvaceti, a když budu šikovný, tak zhruba patnáct. Moje okamžitá odpověď byla, že mně bude stačit těch patnáct, protože jsem sportovní talent. Akim se na to moc netvářil, ale já věděl, že mně to půjde, Vždyť, na co sáhnu, to mi jde. Domluvili jsme se na druhý den, že probereme teorii a zkusíme první krůčky.

Ten den odpoledne si ke mně sedla jedna Češka se slovy: „Ahoj, nechala jsem si udělat nový „kozy“. Jak se ti líbí?“ Byla trochu napitá a sluníčko udělalo své. Neztrácel jsem čas a domluvil se na večer, že zajdeme na drink a „uvidíme.“ V duchu mi běželo: „Nepodceň přípravu.“ Trocha alkoholu z tebe udělá nesmrtelné zvíře. Na svou radu jsem si dal pár dalších piv, nějaký rum s kolou a byl připravený na vyrazit. Jaké bylo moje zklamání, když mi večer oznámila, že je unavená a jde spát. Ale co, večer neskončil. Dal jsem si další drink a vyrazil na místní diskotéku. Ve tři ráno, po mnoha drincích, jsem usoudil, že tady mně pšenka nepokvete a šel spát.

Ráno v deset hodin byla moje domluvená hodina kitování. Probudil jsem se plný elánu díky „zbytkáči“ na úrovni dvou promile. Dal si snídani, kde jsem zvažoval, jestli se mám najíst, dát si kafe nebo další drink.

První jsem musel absolvovat teorii. Mimo jiné skládání draka (plachta na kitování) včetně řídicích šňůr. Při tom se musí člověk sehnout hlavou dolů. Nebylo mi do zpěvu. Ale zaplacených patnáct tisíc mně moc prostoru na skuhrání nedávalo. Po dvou hodinách teorie jsme vyráželi na moře. Akim se mě zeptal, jaký chci neopren. Moje odpověď na první dobrou byla, že žádný nepotřebuji, protože voda je teplá a svítí sluníčko. Chtěl jsem se opálit. Akim trval na tom, abych si nějaký vybral, tak jsem po diskusi podlehl jeho tlaku a oblékl se do tří čtvrtěčného neoprenu včetně záchranné vesty. Hlavou se mi honilo, kolik lidí se už do toho neoprenu přede mnou vyčůralo. Na štěstí s mýma promile jsem to vyřešil po svém a sám ho „pokřtil“. Od té doby byl můj.

Jeli jsme člunem do zátoky, kde měla probíhat moje výuka kitování. Vítr v zátoce mi pomáhal, cítit se lépe. Po zakotvení u bójky jsem vyskočil z člunu plný očekávání, jak začnu hned jezdit. Akim připravil draka, vysvětlil mi a ukázal, jak se ovládá a povídá: „Teď ty.“ Já si v duchu říkal: „To je v pohodě. Na tom nic není.“

Jakmile mně dal draka do ruky, došlo mi, že to nebude taková „prdel“. Nebyl jsem schopný ho držet v poloze, jakou po mně Akim požadoval. Mým úkolem bylo pohybovat drakem zleva doprava a držet ho rovně nad hlavou, kde se volně vznášel. Cílem bylo, naučit se ovládat draka (motor pohybu), který mě bude na moři pohánět. Po hodině tréninku mi byla taková zima, že jsem drkotal zuby a modlil se, aby už lekce skončila. Musel na mě být směšný pohled při vzpomínce, jak se bráním použití neoprenu. Docházel mi chlast v krvi, šla na mě kocovina, byla mi zima jako svině a já se viděl v teplé sprše na hotelu. Jenže jak přiznat svoje rozpoložení po mém machrování? Konečně, po čtyřech hodinách, s odřenými koleny od písku přišlo moje vysvobození. Odjíždíme směr základna. Pocit frustrace z toho, jak mi to nešlo, byl obrovský.

Druhý den po vydatném spánku a bez pití jsem přišel o hodinu dříve, abych se Akimovi omluvil za svoje vychloubání ohledně talentu. Poprosil ho, že budu rád, když mě vezme na milost a naučí kitovat. Díky rozhovoru o našich rodinách a názorech jsem začal cítit k Akimovi sympatie a doufám, že i on ke mně. Věřím, že kvůli mojí omluvě mě vzal na milost. Ten den jsem poprvé jel. Byl to úžasný zážitek.

Vedle první jízdy se mi také povedlo udělat supermana. Mrzí mi, že to nikdo nenatočil na video. Tak to aspoň popíši. Když vás učí kitovat, první pravidlo zní, abyste nedávali draka přímo po větru, protože jeho síla tímto směrem je tak obrovská, že ho nemůžete rukama udržet a drak vás nekontrolovatelně někam vymrští.

Ten den jezdilo v zátoce několik desítek lidí. Já jediný se na kitu teprve učil. Akim mi trpělivě vysvětloval a ukazoval, jak vstát a rozjet se. Já byl netrpělivý a chtěl už jezdit. Zažít ten pocit, kdy jedete vysokou rychlostí po hladině, pustíte vítr do draka a vyskočíte do vzduchu. A tak se zrodil můj první superman. Sedím na zadku ve vodě, mám nasazené prkno a snažím se udržet draka rovně nad hlavou na neutrálním větru. Každý kitař ví, že k rozjetí z této pozice stačí pohnout drakem na pomyslných deset hodin a mírně zpět. Následně posunete drakem zpět na devět až deset hodin a jedete. Teorii jsem měl v malíku, ale co v praxi? Zadek opřený o dno na mělčině, připravený pohnout drakem směr deset hodin doleva. Hlavou mí běží: „Teď, teď, teď.“ A najednou to přišlo. Pouštím draka přímo po větru a okamžitě letím vpřed jako superman. A co to na kitu znamená? Let plavmo zhruba sto metrů, kdy ryjete obličejem první jarní brázdu do mořského dna, jak vás drak šedesáti kilometrovou rychlostí táhne vpřed, než ztratí nápor větru a spadne do moře. Moje sluneční brýle si vzal Poseidon a já si odnesl odřený obličej od písku spolu s nejdelším skokem v životě. Dodnes čekám, jestli přijde nějaká pokuta z Egypta za ničení mořské fauny.

Ten den na mě kitaři z celé zátoky volali: „Petr, the Superman.“ K čemu bych ho přirovnal? Zkuste si představit, že držíte desetimetrové lano, kolem jede auto šedesáti kilometrovou rychlostí a zaháknete ho. Co se s vámi nehybně stojícími na místě stane, když se lano napne a najednou vámi šubne napevno připoutaný provaz šedesáti kilometrovou rychlostí? Vítejte mezi supermany!

Za další dva dny tréninku jsem dokázal jet na kitu na obě strany a zažíval začátečnickou nirvánu z jízdy. Ten pocit nezapomenu. Nikdy není pozdě, naučit se něco nového. Zkusit, co jste vždycky chtěli. Jen pozor. Chce to trochu více pokory, než v mém podání. Ale zase není potřeba, se z toho „posrat.“

Hodně štěstí, když se budete učit něco nového!